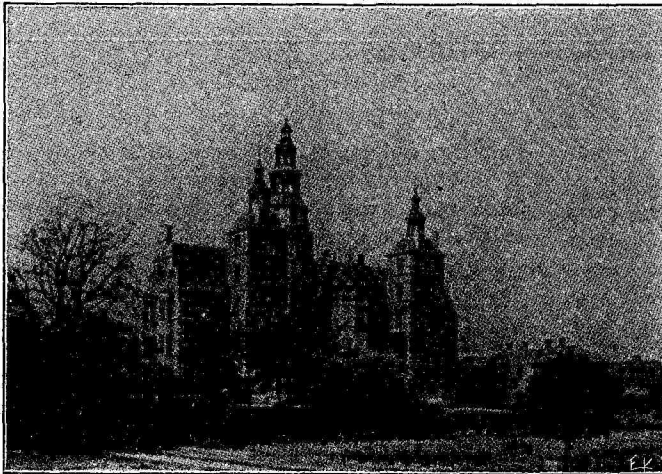

πῶς δέ σε ναῦται
ἤγαγον εἰς Ἰθάκην; τίνες ἔμμεναι εὐχαιρόντο:
οὐ μὲν γὰρ τί σε πεζὸν οἶμαι ἐνθάδ' ἰκέσθαι.

Συνήθως τὸν τελευταῖον στίχον οἱ ἐρμηνευταὶ ἐξελάμβανον ὡς ἀπλοῦν χαριτολόγημα, καὶ ἀφελῆ ἀστεϊσμόν, ὡς παρατηρεῖ καὶ ὁ σχολιαστὴς Εὐστάθιος. «Ἰστέον δὲ ὅτι ἀφελῆς ἐνταῦθα καὶ ἀστεῖος ὁ τοῦ Τηλεμάχου λόγος» Ἀλλ' ὁ κ. Dörpfeld θεωρεῖ τὴν ἐννοίαν τοῦ χωρίου σοβαρὰν καὶ ἐπικαλεῖται καὶ τοῦτο πρὸς ὑποστήριξιν τῆς θεωρίας αὐτοῦ· μόνον, λέγει, ἐπαίται ἡ ἀπλοὶ ἄνθρωποι συνείθιζον νὰ ἐπιχειρῶσι μακρὰ ταξείδια πεζῇ, διὰ δὲ τοῦ πορθμείου νὰ διαπεραιωνῶνται εἰς τὴν νῆσον, οἱ εὐποροὶ ἄνθρωποι ἤρχοντο ἐπὶ πλοίων, ἰδίων ἢ ξένων, εἰς Ἰθάκην. Οἱ δ' ἐρμηνεύοντες τὸν στίχον ὡς ἀπλοῦν ἀστεϊσμόν δὲν παρετήρησαν ὅτι τοιαύτη ἐρμηνεία εἶναι ὅλως ἀνάρμοστος εἰς τὸ ἐν π. 224 σχετικὸν χωρίον, ὅπου ὁ Τηλέμαχος ἀπευθύνει τὴν στερεότυπον ταύτην ἐρώτησιν πρὸς τὸν πατέρα

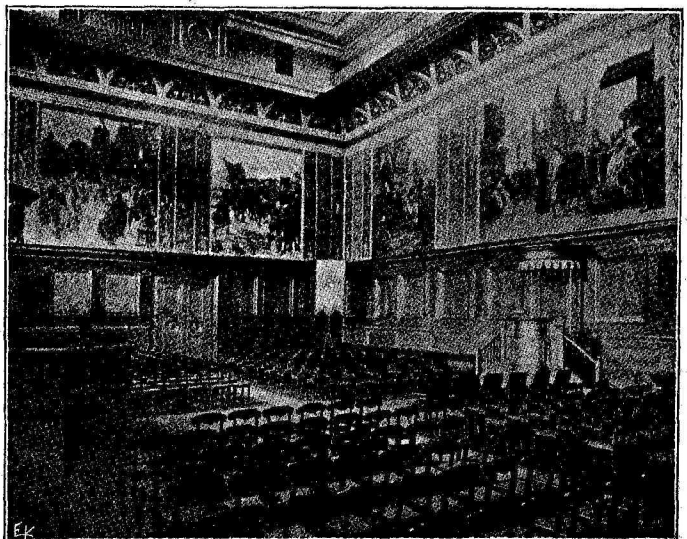
αὐτοῦ, ὅστις μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε φανερώσει ἑαυτὸν· δὲν ἠδύνατο ὁ Ὀμηρὸς κατὰ τὴν συγκινητικὴν ἐκείνην στιγμήν τῆς ἀναγνώρισεως πατρὸς καὶ υἱοῦ, ἦν θαυμασίως περιγράφει, νὰ θέσῃ εἰς τὸ στόμα τοῦ Τηλεμάχου ἀστεϊσμούς καὶ εὐφρολογήματα.

Κατὰ ταῦτα αἱ δύο αὗται ἐκ τοῦ ἔπους ἐξαγόμεναι μαρτυρίαι ὅτι ἡ νῆσός Ἰθάκη ἐκ πασῶν τῶν λοιπῶν συναναφερομένων νήσων ἐσχάτη πρὸς δυσμὰς κεῖται καὶ πλησίον τῆς Στερεᾶς ἀποτελοῦσι τὴν καλλιτέραν καὶ πειστικωτέραν ἀπόδειξιν περὶ τῆς ταυτότητος τῆς Λευκάδος πρὸς τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ περιγραφομένην πατρίδα τοῦ Ὀδυσσέως· ὄντως δὲ διὰ τὴν σημερινὴν Λευκάδα, ἐὰν λάβωμεν ὡς βάσιν τὸν παλαιὸν χάρτην καὶ ἀναλογισθῶμεν τὴν περὶ τῆς γεωγραφίας τῶν μερῶν ἀντίληψιν τῶν ἀρχαίων, ὡς προεῖρηται, δὲν δύναται νὰ δοθῇ τῆς θέσεως αὐτῆς ἐν σχέσει πρὸς τὰς λοιπὰς νήσους καὶ τὴν ἀπέναντι Στερεὰν περιγραφὴν βραχυτέρα

ΔΑΝΙΑ

Τὸ ἀνάκτορον Φρέδεσβοργ.

Ἡ αἴθουσα τῶν τελετῶν τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κοπενάγης